

SZÍV ERNŐ

Ars poetica

Nevem fent. Éltem valamennyit, mára elég sokat, állt utamba fűszál, hegy, gondolat. Meg szó is, mindenféle. Félrenyeltem. Rosszul leheltem. Megmérgezett, megmérgeztem. Egyszer lámpafényben megkérdezték, mi jut eszembe a szóról. Hát szó. Másik szó vagy ugyanaz a szó. Azt akarom gondolni, ami ő. Elgondolni a szót. Nem, soha nem tudom igazán elgondolni. Szóra szó, egy szó, kettő, millió. Bántottak is, bántottam is. Derűs gyermekkorom volt, és bár nem gondoltam volna, a felnőttkor is az lett, nem túl bonyolult, nem túl szélsőséges, ment minden a maga útján, zörög a zsebemben apró, kocog üveggolyó, és néhányszor, nem sokszor, sikerült a fogpiszkálómra szűrni a Napot. Sütöttem angyalt, parázson. Ők is megsütöttek, föltáltak, mint újévi malacot. Szó a szájbán, ropogott az is. És biztosan nem féltem volna annyit, ha nem vagyok boldog valahogy, csak azért is, dacosan, öntudatlanul, ballagva, vigyázban állva, sokféleképpen. A boldogság az is, hogy félni kell. Izé, a félés tudása. Én mindig úgy akartam félni, hogy boldog is lehessenek. Ez meg is volt, pa-pam. Megcsináltam. Negyvennyolc, nem engedtem belőle, még a legmélyebb, legvacakabb gödör alján sem. Sokszor arra gondolok, jó lenne egy kert, hogy ha pl., édes jó istenem, lenne egy kertem, ahol fának, fűnek köszönhetek, ahol permetezhetek, bogarat nézhetek, ahol ülhetek kékhasú napsütésben, elnyúló rózsárnnyékok között vagy lassú, nagy szemű esőben, igen, álmos, tűnődő esőben ülni a személyes kertben, nyilván ez lenne a legjobb, van az ember feje fölött egy kicsiny palasor, moha zöldell a szegélyén, százezer vízcsoopp dobol rajta, Juhász Gyula hangján dúdol a szél, újságírás, nem hírlapírás, köd, verőfény, dióverés, mindjárt jön Baka Pista, mint egy körözött faun, és mint egy kicsi írógép, úgy rendelkezik aktuálisan a szív. Fogalmazás. Ernő, a kisfaszomat, fogalmazd le azt, hogy. Most meg azt, hogy. Olyan, milyen, hány, annyi. Fogalmazd le, hogy kihoz a nő egy rumos teát a házból, kezembe adja a bögrét. Vigyázz, Ernő, forró. Fogalmazd le kettőnket! Idd meg úgy azt a teát, mintha engem. Mindennap feleségül kell venni, hát nem? Nem, nem írtam mindig így. Néha csak futtából tettem a dolgom. Balkézzel. Néha csak kanyarítottam, Néha csak okoskodtam, buta voltam, olyan dühös, hogy suta lett tőle a mondat. Semmire lett, kecskebak. Ócskaság. De mondom, a nevem fent. Vállaltam mindig, a legrosszabbat is. Különben azt akartam mindig, hogy egy legyenek közületek. Hogy olyan is legyenek, meg legyenek más is. Ezt a kettősséget akartam, bent is lenni, ki is válni kicsit, együtt enni a kaviáros kondérból, de magányosan fagylaltozni, ahogy az istennel vagyunk. Belső szoba, félhomály, kisdarázs a szíven, hol volt, hol nem volt, az Isten. Nincsen. Nincsen. Nincsen. Ne sírj, lesz valami hajnal is. Nem baj, hogy nem érti mindenki. Nem értik, hogy nem a szív fogalmaz, ő csak diktál.

Gabory 97